

РЕШЕНИЕ

№ 3130

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11540** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5, изр. 1-во от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане на Й. К. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 9, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2933/31.10.2021 г. (ЗППАМ) на С. Д. С. – младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор, в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Жалбоподателят счита заповедта за нищожна, неправилна и незаконосъобразна.

Сочи, че същата била издадена от некомпетентен орган, при липса на мотиви относно конкретния размер на принудителните административни действия и срока за прилагането на мярката. Излага съображения, че оспореният акт не съответства на целта на закона, както и че не е спазена изискуемата форма. Сочи, че административният орган не е взел предвид принципа на съразмерност, установен в чл. 6 АПК. Счита констатираното нарушение за маловажно по смисъла на чл. 28 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Оспорващият твърди, че служителят на СДВР е нарушил процесуалните правила при издаване на ЗППАМ, като е приложил мярката преди да му наложи законосъобразно наказание. Иска

обявяване на оспорения акт за нищожен и незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски.

Жалбоподателят, редовно призован – не се явява, не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор към Отдел „ПП“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. При изпращане на административната преписка до съда същият е направил възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Съдът, като съобрази приетия по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.10.2021 г. в [населено място] при извършена полицейска проверка от служители на Отдел „ПП“ при СДВР против Й. К. Д., ЕГН [ЕГН], бил съставен АУАН Серия GA № 546111 за това, че в 14:12 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява личния си лек автомобил БМВ Х5 с рег. Номер СВ7068СМ, като при кметство С. водачът във видимо неадекватно състояние категорично отказва да му бъде извършена проверка с тест за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DrugTest 5000 с номер А. – 0069. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 107255 от 31.10.2021 г. за ВМА и 7 броя стикери за медицинско изследване.

Със ЗППАМ № 2933/31.10.2021 г. на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП и въз основа на АУАН Серия GA № 546111 на Й. К. Н. била наложена оспорената ПАМ – прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

Със ЗППАМ № 2932/31.10.2021 г. на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП на жалбоподателя била наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Въз основа на АУАН Серия GA № 546111 на 08.11.2021 г. против Й. К. Н. било издадено и НП № 21-4332-022626 за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл.2 ЗДвП.

Част от преписката са и Справка картон на водача, Заповед 513з-1802/01.03.2019 относно назначаване на държавни служители – стажанти на младши изпълнителски длъжности в СДВР, Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. относно определяне на служби за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. относно определяне на длъжности лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП, Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. относно възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на МВР.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима, а по същество е неоснователна.

Според чл. 171 ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, сред които по т. 2а, б. „б“: „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена

проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година“.

Съгласно чл. 172 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Според чл. 6, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 14 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), полицейските органи извършват охранителна дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България.

Правилото на чл. 2, ал. 1 вр. ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1 от 19.07.2017 г.) въвежда задължение, при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, проверяваното лице да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Неизпълнението на това задължение, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Според чл. 6, ал. 8 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. отказът на лицето да попълни, подпише или да получи талона за изследване се установява с подписа на един свидетел.

Процесната ПАМ е наложена от материално и териториално компетентен орган, в предвидената от закона форма и ред, при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби. Неоснователни са възраженията на оспорващия относно валидността на административния акт. Издалото го длъжностно лице е оправомощено в качеството на полицейски орган, част от изрично посочена със заповед на министъра на вътрешните работи структура на МВР, определена да осъществява контрол по ЗДвП, да прилага мерките по чл. 171, т. 2а от същия закон. Нито в закона, нито в заповедите за делегиране на правомощия е поставено функционално ограничение на компетентността съобразно ръководния или изпълнителски характер на длъжността. Заеманата от С. Д. С. длъжност в сектор „Пътна полиция“ го поставя в кръга на административните органи, компетентните да прилагат процесната мярка.

Не са налице и сочените от жалбоподателя процесуални нарушения при издаването на оспорената заповед. Административен орган е посочил точно и ясно както фактическите, така и правните основания за издаване на заповедта. Визираната в АУАН норма – чл. 174, ал. 3, пр. 2-ро ЗДвП, квалифицира като административно нарушение именно отказа на водач на МПС да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни

предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отказът за съдействие на водача при упражнението контрол е удостоверен по законоустановения ред. По смисъла на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП отказът да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози са поставени като алтернативни нарушения и извършването дори само на едно от тях е достатъчно, за да бъде приложена съответната принудителна административна мярка. Право на водача е да избере кои и колко от посочените в закона способности да избере, но същественото е, че той следва да проведе поне едно от тях, в противен случай са налице основания за прилагане на административна принуда. Съдът намира за безспорно установено, че оспорваният е отказал да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 с номер А. – 0069. Същият не представя и доказателства да е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване.

В административния акт не са изложени конкретни мотиви относно размер на мярката, но тъй като същата е определена в минимален размер, това не представлява съществено процесуално нарушение.

Безспорно установените по делото факти и обстоятелства сочат, че жалбоподателят е нарушавал нееднократно правилата за движение по пътищата, при което се отчита трайно поведение, което е в разрез с установения ред на държавно управление. Тези факти са проявени в обективната действителност и правната им релевантност не зависи от волята на административния орган, респ. обстоятелството дали ги е посочил като мотив за определяне размера на мярката.

Относно развитите съображения за неприлагането на чл. 28 ЗАНН, съдът намира, че сочената разпоредба е неприложима по отношение на оспорената заповед. В случая се касае за производство пред административния орган по реда на АПК, а не по реда на ЗАНН.

Мотивиран от горното, при проверката по чл. 168 АПК, съдът намира, че оспореният административен акт е валиден, издаден в предписаната от закона форма при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената срещу него жалба се явява неоснователна

Ответникът в настоящото производство не претендира разноси, поради което произнасяне в тази насока не се дължи.

Ето защо, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. К. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 9, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2933/31.10.2021 г. на С. Д. С. – младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор, в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 5, изр. 2-ро ЗДВП.

СЪДИЯ: